

Mfv.I.10.240/2015/4.

A Kúria a dr. Rola Jolán ügyvéd által képviselt felperesnek a Perényi és Bán Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 4.M.473/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 24.Mf.20.251/2014/3. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. január 6. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 24.Mf.20.251/2014/3. számú részítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes rendkívüli felmondása jogszerűségének megállapításával ennek jogkövetkezményei alkalmazását igényelte, továbbá szabadságmegváltás és telefonköltség megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.M.473/2013/4. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Marasztalta az alperes javára perköltségben.

A megállapított tényállás szerint a felperes 2004. június 4-étől állt munkaviszonyban az alperesnél tehergépjármű-vezető munkakörben. A részére biztosított céges mobiltelefon költségét havi 5.000 forintot meghaladó összegben a felperesnek kellett kifizetnie. Az alperes rendszeresen nem adta ki az esedékesség évében a felperes részére a teljes évi szabadságát, majd 2008. decemberétől az összes, addig összegyűlt szabadságot egyben kiadta.

A felperes 2009. február 13-án kelt rendkívüli felmondással megszüntette a munkaviszonyát. Ennek indokolása szerint a szabadságát több évre visszamenőleg nem adták ki, csak utólag, 2008. december 1-jétől kezdődően. Ennek ideje alatt többszöri kérése ellenére sem állította munkába az alperes. Hivatkozott arra

is, hogy kifizették vele a céges telefonon folytatott beszélgetések díját is annak ellenére, hogy annak egy részére a munkáltató érdekében került sor.

Az elsőfokú bíróság az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 96. § (1) és (4) bekezdésére utalva kifejtette, hogy a felperes a rendkívüli felmondás szubjektív 15 napos határidejét elmulasztotta: a szabadságát az alperes évekig nem adta ki teljes körűen, a mobiltelefon-számlát pedig utolsó alkalommal 2008. december 1-jén kellett kifizetnie.

Azon indok, miszerint a felperest az alperes a szabadság ideje alatt nem foglalkoztatta, fennállott még a rendkívüli felmondás közlésének időpontjában is, azonban ez nem minősül kötelezettségszegésnek, mivel foglalkoztatási kötelezettség a szabadság ideje alatt nem terheli a munkáltatót.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes szabadságmegváltás, valamint a telefonköltség visszafizetése iránti keresetét mint megalapozatlant.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 24.Mf.20.251/2014/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a rendkívüli felmondás jogszerűségére és annak jogkövetkezményeire vonatkozó rendelkezését helybenhagyta, ezt meghaladóan a perköltségre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben a per új tárgyalására és új határozat hozatalára utasította. Kötelezte a felperest az alperes javára részperköltség megfizetésére és megállapította a hatályon kívül helyezett rendelkezések vonatkozásában a felek perköltségét, valamint a fellebbezési részilletéket. Rögzítette, hogy a le nem rótt részilletéket az állam viseli.

A törvényszék álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően állapította meg a tényállást, az a másodfokú eljárásban is irányadó.

Egyetértett a levont jogkövetkeztetéssel is, miszerint a felperes a rendkívüli felmondásra nyitva álló szubjektív határidőt elkéste, ugyanis a szabadság kiadásának elmulasztásában megnyilvánuló kötelezettségszegés 2008. decemberében már befejeződött, hiszen ez időponttól a felperes a felgyülemlett szabadságát töltötte. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a szabadság alatt a munkáltatót foglalkoztatási kötelezettség nem terheli, így kötelezettségszegés a részéről nem valósult meg. A telefonhasználati díjjal kapcsolatos indokra hivatkozás is elkésett, mert utoljára 2008. december 1-jén került sor annak

kifizetésére, a felperes viszont 2009. február 16-án közölte a rendkívüli felmondást.

A törvényszék rögzítette, hogy a szabadságmegváltással kapcsolatosan előterjesztett igényről a per adatai alapján megalapozott érdemi döntés nem volt hozható, ezért részítéletével a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján a rendkívüli felmondás jogszerűségének megállapítására, és ennek jogkövetkezményeire vonatkozó keresetről hozott elsőfokú döntést helybenhagyva a szabadságmegváltási igényt elutasító rendelkezést hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében „az első- és a másodfokú ítélet megváltoztatását” és a rendkívüli felmondás jogszerűségét megállapító és ennek jogkövetkezményeiben marasztaló ítélet meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint bár az elsőfokú ítélet hivatkozott az Mt. 130. §-ára, mégis mellőzte a felperesnek az iratok csatolására vonatkozó bizonyítási indítványa teljesítését. A szabadság kiírásával és elszámolásával kapcsolatos okiratok becsatolása ugyanis az alperes, mint munkáltató kötelezettsége, azok nála lelhetőek fel, így a szabadság engedélyezési tömb és az elszámolásokat igazoló okiratok is.

2008. decemberében ugyan megkezdte a szabadságát, de arról nem kapott tájékoztatást, hogy az addig ki nem adott valamennyi szabadságot „egy huzamban” adja ki a munkáltató. Az alperes megsértette a jogszabályt, amikor nem íratta vele alá a szabadságengedélyt. Ekkor egyértelmű lett volna számára, hogy 4 hónapon keresztül nem látja el őt munkával. Ezen ismeret birtokában már ekkor tiltakozott volna, illetve beadta volna a rendkívüli felmondását. Erre azonban csak akkor kerülhetett sor, amikor januárban megjelent a munkahelyén, és szabadságra hivatkozással nem állították munkába.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványa késedelmes teljesítésével megfosztotta a telefon beszélgetésekre vonatkozó kimutatások megismerésének lehetőségétől, mert a bíróság felhívása idején az alperesnél ezek már nem álltak rendelkezésre.

A felperes által bejelentett tanúk nyilatkozni tudtak volna a szabadságkiadással és a telefonhasználattal kapcsolatos alperesi rendre vonatkozóan.

Az eljáró bíróságok jogszabálysértést követtek el, mert megalapozatlan ítéletet hoztak, a tényállást nem derítették fel, és a munkáltatót nem kötelezték azon bizonyítékok csatolására, amelyek a tényállást tisztázhatták volna.

A rendkívüli felmondás idején a munkáltatói kötelezettségszegés még nem fejeződött be, az még folyamatában fennállt: a szabadság kiadása még tartott. 2008. december 1-jén ugyan kifizette a telefondíjat, de vitatta az elszámolást. A munkaviszonya pedig még fennállt 2009. február 13-án, így joggal bízhatott abban a felperes, hogy a munkáltató rendezi a telefondíjat az általa előírt szabályok betartásával. Ezért egyik jogsértő magatartásra hivatkozással sem késett el a jognyilatkozata.

B.M. tanú nyilatkozott a szabadság kiadásával és a telefondíjjal kapcsolatos visszaélésekről. Ezeket a felperes többször szóvá tette, ezért a munkáltató olyan helyzetet teremtett, hogy kénytelen legyen felmondani.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte a felperes felülvizsgálati eljárási költségben való marasztalásával.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp. 272. § (2) bekezdés szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A Pp. 275. § (2) bekezdés alapján pedig a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

A felperes felülvizsgálati kérelme jogszabályi hivatkozásként csak az Mt. 130. §-át tartalmazza. Önmagában azonban ezen rendelkezés vizsgálata nem eredményezheti a vonatkozó jogszabályhely megjelölése hiányában a felülvizsgálattal elérni kívánt célt, vagyis a munkavállalói rendkívüli felmondás jogszerűségének a megállapítását.

A felperes e körben nem jelölte meg a rendkívüli felmondásra vonatkozó anyagi jogszabályhelyet [Mt. 96. § (1) bekezdés], valamint azon másodfokú bíróság részéről vétett eljárási szabálysértést, amelyből megállapítható lenne, hogy az első fokon lefolytatott bizonyítás eredményeként miért jutott az Mt. 96. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezéssel kapcsolatosan téves jogkövetkeztetésre. A felperes ugyanis nem hivatkozott a tényállásmegállapítás és a bizonyítékok mérlegelése körében a Pp. 206. § (1) bekezdés megsértésére, avagy az indokolás körében a Pp. 221. § (1) bekezdés rendelkezéseire.

A Kúria a Pp. 272. § (2) bekezdés alapján azonban a megsértett jogszabályhely pontos megjelölését tartalmazó, és a jogi érveléssel alátámasztott felülvizsgálati kérelmet bírálhatja csak el.

Jelen per tárgya nem önmagában a szabadság kiadására, illetve ennek nyilvántartására vonatkozó rendelkezéseket sértő munkáltatói eljárás, hanem a munkavállaló által írásban közölt rendkívüli felmondásban foglalt okok vizsgálata alapján a jognyilatkozat jogszerűsége volt, így annak megalapozottsága és határidőben történő közlése. Az Mt. 96. § (1) és (4) bekezdés, Pp. 206. § (1) bekezdés és 221. § (1) bekezdés megsértésére történő hivatkozás hiányában azonban a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértés vizsgálata esetén sem vonhat le következtetést a munkavállalói rendkívüli felmondás jogszerűségére vagy jogellenességére vonatkozóan.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős részítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján.

A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. január 6.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Nné

tisztviselő